

А пролет ще дойде, в полята ще звънне
викът на работен орач
и плугът ще плъзне по угари сълнни
сред сивия утринен здраз.

Или:

И далече по чукарите, където
утринна мъгла дими,
мигом от крилатия ветрец подвезето
бодро ехото гърми.

Верен удар удара спокойно гони,
екнат сънните гори,
а скалата пука, цепи се и рони
в кехлибарени искри. . .

Колко напомнят Яворов („Градушка“) началните строфи на поемката „Глад“, в която с реалистични сурови бии е нарисувано природното бедствие — сушата и страданието на селянина.

През цялото лято напразно копняха
душите за капчица дъжд.
Небето бе сякаш запалена стряха
и в суша безмилостна вред изгоряха
полята с пшеница и ръж.

И ужас облъхна селяните бедни,
сърцата им скръб вледени . . .
Те пушнат, спогледат се, трепетни, бледни,
а бърже дояждат се вече последни,
прикрити от лани храни.

Едно изследване върху лексиката на Смирненски показва твърде широкия ѝ и разностранен произход и в говора на различни социални среди, и в книжовния литературен език, взет в цялото му богатство и многообразие. У Смирненски се срещат изрази като „равни двори“, „кръшен смях“, които ни отнасят веднага към народната песен, колкото и на пръв поглед да е изненадващо това. Той пише „недодялана сопа“, сякаш говори човек от народа, и то от обикновената селска маса. Към различни народни говори ни отнасят и думите „мерак“, „бактисах“, „безмилостни смукачи“, „пияни копуци“ и др. Това са езикови изрази, които напомнят характерните пластове на речта в големия град и отчасти в селото.

Колко отличителна за лексиката на Смирненски е една специфична негова дума, която се среща така често в хумористичното му творчество — „бродяги“ (побългарен русизъм). „Бродяги печални“ в стихотворението „Мечти“ или „весели бродяги“ от стихотворението „Ний